

Tårnet i skoven

I skovene ved Gisselfeld på Sjællands højeste punkt, kan man bestige det 45 meter høje skovtårn samt møde direktøren, der satte det hele i gang, hvis man bliver genkendt af en tilfældig turist

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@m-jylland.dk

Mobilen ringer: Det er min ældste datter Rose: »Jeg kender ham Jesper, der er direktør for det hele. Vil du møde ham, - er du ved at lave en artikel?«.

Øh nej, eller jo, mener jeg. Nu er jeg vist nok.

Egentlig er fru en og jeg og vores 13-årige søn, Marius, taget på weekend på Sydsjælland. Hun er her i et andet anliggende. Sønnen og undertegnede skal tilbringe en halv lørdag i Adventure Camp, som ligger i forbindelse med Skovtårnet ved Haslev.

Vi har indlogeret os på »Det gamle Apotek«, som vitterligt har fungeret som apotek, og som nu er istandsat med værelser og lejligheder. Det er en lidt monumental bygning, der ligger mutters alene en snes meter fra landevej 269 mellem godsene Gisselfeld og Bregnetved og med udsigt til Torup sø. Det var disse, der i 1857 besluttede sig for at oprette et apotek på stedet.

Den private asfalterede vej op til Adventure Camp ligner til forveksling et stykke udkants-Polen. Antallet af p-pladser indikerer, at her kommer rigtig mange gæster på de store besøgsdage. Receptionen ligger i en charmerende bygning af ældre dato. Betjeningen er yderst venlig, og der er allerede tændt små knitrede bål i bålhytter rundt i området. Det giver en speciel atmosfære af spejder/militærlejr her i den kølige morgenluft.

I en stor lade henter sønnen seletøj og ifører sig en orange hjelm, der får en til at tænke på Poul Nyrup med cykelhjem. Han er meget stor og har et langt hoved, så det ser ud som den står oven på hans hår.

Så ad nogle stier ned i skoven til klatrebanerne. Her står en ung fyr i rød kedeldragt for et grundigt kursus i, hvordan man skal gebærde sig. Det

skal siges, at han er meget pædagogisk og vældig tålmodig. Han må have været udsat for folk med højst forskellige indlæringskompetencer. Det er nemlig ikke helt enkelt med det udstyr, når sikkerheden skal være i top.

Først en lille prøvebane for at checke om man har fanget ideen, og så går det ellers løs på den første bane. Her bliver »vi« (det er min søn der prøver, medens jeg går og hyggesnakker med ham på jorden) den erfaring rigere, at man skal tage sig i agt for at starte på en bane, hvis der er en familie med små børn forude. Man kan nemlig ikke klikke sig af på halvvejen, og så kommer man let til at bruge tiden på at vente.

Allerede som andet forsøg tager han den blå bane, som har et usædvanligt langt svæv på 500 meter! Instruktøren anbefaler, at man ikke går glip af den oplevelse og tager den i starten af dagen. Det er nemlig trættende at balancere rundt i trætoppene, og vi tager en god middagspause lidt efter 12.

Vi, som har bålplads derhjemme i haven, finder en bålhytte, hvor bålet ikke er tændt. De andre klumper sig sammen om de små brændende bål og kæmper en konstant kamp for at få spist deres madpakker, uden at røgen forstyrrer for meget. Det er ret underholdende at se på.

Efter pausen bestemmer jeg mig for, at han tager et par ture selv, da det er lidt strabadserende at følge med på skovbunden. Det er her, at telefonen ringer. Min datters studiekammerat har genkendt mig fra nogle fotos og sendt et billede til hende. Det er i sig selv ret specielt.

Marius på 13 med Poul Nyrup-hjelm, på vej over en slugt i landskabet. Det længste svæv er på 500 meter.

Men endnu mere spooky er det, at få at vide at Jesper Mathiesen, der er administrerende direktør for Camp Adventure og skovtårnet har været chef for min datter og min svigersøn. Datteren ringer til Jesper og spørger, om ikke han vil møde hendes far, som også, fra tid til anden, skriver for en avis i Silkeborg.

Hun henviser til den presseansvarlige, men insisterer: »Jamen Jesper, det er jo sjovere at møde dig, nu hvor vi to kender hinanden!«.

»Ok, sig at han kan træffe mig oppe ved receptionen om 10 minutter«, svarer direktøren. Min søn er ude i skoven et eller andet sted og har som sædvanlig ingen telefon med, så jeg forlader ham for en stund og regner med, at han nok skal overleve. Man skal jo kende sin besøgstid. Oppe ved receptionen får jeg fat på en ung pige der fører mig ud til Jesper.

Han er afslappet klædt, med flere dage gamle skægstubbe og iført en åbentstående blå thermojakke. Herunder en sort sweatshirt med at stort Camp Adventure logo på brystet. I hånden en lidt bulet coladåse.

Han læner sig frem mod mig: »Hold da op. Ja, nu kan jeg se det. I ligner hinanden Rose og dig!«. Efterfulgt af: »Ja, jeg har jo lært Rose og Janek (min svigersøn) alt, hvad de kan!«.

Ellers noget af et statement at lægge ud med, tænker jeg. Han gentager det igen for en sikkerheds skyld. Er det mon en form for sort humor eller udtryk for lidt overdreven stor selvtillid? Jeg spørger, lidt naivt, skal det vise sig, hvad han nu skal lave, hvor klatrebane og skovtårn er på plads og får det svar, at han knapt er begyndt med at udvikle på det sted.

Han udpeger en stribe jurter (runde telte i mongolsk stil) lige deroppe på bakkekammen, hvor man kan overnatte i luksus med den uspolerede natur lige rundt om sig. De første er færdige og udlejes som Glam-camp. Det er en stor succes. Så er der planer om noget cowboyliv, hvor man kan leje- eller komme med sin egen hest og riste majs over bålet. Det er vist endnu på idéplanet.

Og skovtårnet! Jeg hører om, hvordan han har rejst rundt i udlandet i to år og set på tårne. Alle mulige tårne med forskellig beliggenhed og udseende. Jeg føler trang til at rose skovtårnet. Det virker bare så rigtigt og gennemtænkt ned til mindste detalje, hvad det formentlig også er.

Himmelbjergtårnet, som jeg bor lige over for, er jo i virkeligheden ret grimt. Det er han måske enig i, men han benytter ikke situationen til at sige noget nedsættende om vort lokale klenodie.

Nu vi er ved tårne, tager han mig med over til en stor planche, som viser skitser af forskellige høje- og karakteristiske bygningsværker og tårne på Sjælland. Her fremgår det, at Skovtårnet i højde akkurat kun overgås af Herlev hospital, når topografien indberegnes. Tårnet, hvor vi står, er jo placeret på Sjællands højeste punkt. Hvad angår stålet man har benyttet, faldt valget på corten-stål, - den dyreste løsning, men som nærmest er vedligeholdelsesfrit.

Så ringer telefonen. Det er min søn, der har lånt en telefon af en og ikke kan forstå, hvor jeg er blevet af. Man skulle nødig skrive et nyt kapitel af Hans og Grethe, hvor man efterlader sin søn alene i skoven til vilde dyr og fremmede med tyk sjællandsk accent. Han spørger, om han godt må begynde på en ny bane, så han har altså stadig en smule tro på tilværelsen.

Så er der et nyt tårn på vej her på stedet. Ikke så højt som det nuværende, men til gengæld med en restaurant på toppen. Den skal nok blive et tilløbsstykke som alt andet som Jesper Mathiesen har haft fingrene i. Folk vil have oplevelser, er hans erfaring.

Som snakken skrider frem, får jeg det indtryk, at manden foran mig i dén grad brænder af virkelyst og initiativ. Han fortæller, at han faktisk er her dagligt og nyder at gå rundt og sludre med folk som mig. Ferie! Det bliver til i alt et par uger om året, når der er lavsæson.

Før jeg går, sender han mig over på toiletterne. Ikke fordi jeg står og tripper, men for at jeg skal se den ombygning, de næsten er færdige med. Indendøre er det indbydende og nyt, men med gamle bjælker og håndvaske af udhulede granitblokke, tror jeg. Forstår godt, at manden er stolt.

Tilbage til klatrelejren, hvor instruktøren fortæller, at 170 har været forbi i dag. På en god dag kan der være 300. Skovtårnet har haft 1500 besøgende, når dagen er omme. Det er et lille tal i forhold til, når sæsonen er på det højeste. Entré til tårnet er 150.- kr. pr. person. Regn selv efter. Det skal såmænd nok løbe rundt.

Midt på eftermiddagen er fru en tilbage, og sønnen ligner nu en, der har fået bank af nogle HA rockere.

Vi går tilbage til lejrens hjerte, hvor folk sidder ude og lader sig beværte. Passerer en gammel

vandmølle i rødt bindingsværk og følger herfra den bræddebelagte vandresti med kurs mod skovtårnet. Stien snor sig gennem den kuperede skovbund, medens eftermiddagens sidste solstråler får de spæde bøgeblade til at lyse som små smaragder. Med jævne mellemrum angiver en lille metalplade, hvor langt vi er kommet. Gangbroen løber jævnlige direkte gennem et træ. Altså, man har savet et hul i brædderne, der nøjagtigt passer til formen på det levende træ, og så kan man ellers gå begge veje rundt. I svingene er brædderne savet i smig, som i en vifteform. Det kunne nok laves enklere, men næppe mere elegant.

Pludselig kan man se silhuetten af tårnet gennem løvet. Wow!

Det er virkelig imponerende stort. Nærmest majestætisk og måske også en lille smule truende. Dog kun indtil vi når helt frem til foden af det. De kolossale runde stålrør er rødlige af overfladerust. Der står tre store bøgetræer midt inde i selve tårnet. Det er naturligvis helt tilsigtet. Gangbroen består af egeplanker fra godset Gissselfeld.

Vi følger den rundt og bemærker, at jerngelænderets hældning følger tårnets form, indad, op til det smalleste sted, tårnets midte, hvor de bliver lodrette. Det er virkelig godt tænkt. De tre bøgetræer i midten følger en det meste af turen op, og til slut står man og ser direkte ind på de øverste helt tynde kviste fulde af nyudsprungne bøgeknopper. Det er et magisk øjeblik.

På gelænderet øverst angiver små skilte retning og afstand til for eksempel Sao Paulo og Buenos Aires. Vi kan dog ikke få øje på nogen af dem.

Udsigten fra toppen fejler ingenting, men er egentlig det mindst interessante ved det hele. Ikke, at der er noget at udsætte på den, men det er al æstetikken i og omkring stedet, der gør det til noget specielt. Hvis man spørger os.

På hjemmesiden kan man læse: »Missionen har fra starten været at få mennesker ud og opleve naturens skønhed ved at iscenesætte naturen på nye måder og gøre den tilgængelig. Altid med respekt for naturens oprindelighed og med et højt fokus på æstetik og kvalitet«.

Den mission ser ud til at være lykkedes til fulde. Det eneste, vi har at udsætte på det sted, er, at det ikke ligger i Silkeborgskovene. Såvel Skovtårn som klatrebane. Det koncept kunne vel egentlig godt høre under »outdoor« begrebet! Men det er jo en helt anden historie.

Til slut et venligt råd: Vi hørte en lille skovspurv pippe om, at her til tider kan være rigtig mange besøgende. Det tager toppen af oplevelsen. Så undgå en solrig søndag formiddag i juli, hvis du kan.

Man fornemmer at mange af de besøgende er gangangere, her i landets største system af klatrebaner.

Bålene er allerede tændt, da første hold af klatrere er på vej ned til instruktion af banerne i skoven.

Direktør Jesper Mathiesen beretter om tankerne bag Skovtårnet. Logoet med ræven og vingerne symboliserer naturen og højderne, populært sagt.

